

om det dog ikke nu var hans Pligt at fortælle Johannes Sandheden, forinden han voldte nye Ulykker. Mere og mere betragtede han sin Broder som et sygt Menneske, en Ulykkelig, der ligesom Slægtens andre Ufredsmænd havde taget Skade paa sin Sjæl. — —

Der blev banket paa Døren. Det var Pigen, der kom ind med den Besked, at Fru Meta var vaagnet og gerne vilde se ham.

## XI

Paa Storeholt havde Grosserer Søholm i en Ugestid fejret Familjens Ophøjelse i Godsejerstanden efter et forud lagt Program. Uden Hensyn til den indtrufne Familjekatastrofe var der holdt et Par Middagsselskaber, og Husets nye Svigersøn, den tyske Ulanofficer og Friherre, havde ved sin Nærværelse bødet paa Virkningen af Skandalen med Jægermesteren. Den indespærrede Ægtemand blev overhovedet ikke mere nævnet der i Huset. Han betragtedes allerede som Familien uvedkommende. Fru Vilhelmine var bleven tilbage i København for med sin praktiske Sans at arbejde paa en Skilsmisse, der i enhver Henseende kunde holde hende skadesløs.

Friherre v. Biebermarck var en smuk Mand, der indtog alle med sin overordenlige Høflighed. Det vakte saaledes stor Henrykkelse, at han allerede efter et Par Dages Forløb havde lært sig at sige „Tak“ og „Velbekomme“ paa Dansk.

De indbudne Middagsgæster var omtrent de samme Bank- og Forretningsmænd fra Odense, som Jægermesteren til sin Ulykke havde staaet i Forbindelse med og altfor ofte set ved sit Bord. Det var livlige og madkære Provinsherrer, der lignede hinanden som Bollerne paa en Suppe. De kom alle dertil med store Forventninger om en overdaadig Diner men drog skuffede bort. Grosserer Søholm havde ingen Forstand paa Bordets finere Glæder, og om han ogsaa havde haft det, kunde det aldrig være faldet ham ind at ofre mere paa sine Gæster, end de var værd for ham. Ogsaa et Middagsselskab var for denne Mand en Forretning, der skulde betale sig.